

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE RAADSELACHTIGE PATIËNT

N° 2685

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De raadselachtige patiënt

HOOFDSTUK I.

DE PATIENT IN HET ZIEKENHUIS

Er was 's middags in het grote Washington Ziekenhuis in New York een man binnen gebracht, wiens komst heel wat geheimzinnig gefluister onder het talrijke personeel van het ziekenhuis veroorzaakte.

Hij had een schotwonde in de rechter-schouder, niet gevaarlijk, althans niet dodelijk, maar die het toch zeker noodzakelijk zou maken, dat hij minstens veertien dagen in het hospitaal bleef.

De dokter van de afdeling, die op dat ogenblik dienst had, constateerde di-

rekt, dat de kogel in het schouderblad was blijven steken en voor alles zou men het projektiel moeten verwijderen.

De gewonde, blijkbaar nog jong en gekleed als eenvoudig werkman, was binnen gebracht door twee andere mannen en één daarvan was zelfs tamelijk ernstig gewond aan twee vingers van de rechterhand.

Een van hen, een enorm grote kerel, was als chauffeur gekleed, de tweede als gasfitter, electricien of iets dergelijks, met een overall van grijs linnen.

Ofschoon hij er op het eerste gezicht uitzag als een werkmans, bestelde hij dadelijk voor zijn kameraad een afzonderlijke kamer in de eerste klasse en verklaarde, dat er beslist niet op de kosten zou worden gelet, en dat hij alleen maar wilde, dat zijn vriend zo spoedig mogelijk zou genezen.

Hij stond er ook bepaald op tegenwoordig te zijn bij het verwijderen van de kogel.

Hij bleef tot de operatie gebeurd was en de kogel met goed gevolg verwijderd was en totdat zijn vriend naar een kamer op de derde verdieping was gebracht, waarvan het grote raam uitkeek op het uitgestrekte park, dat om het ziekenhuis was aangelegd.

Toen pas, en nadat hij de jongeman, die erg bleek en blijkbaar door bloedverlies verzwakt was, hartelijk de linkerhand had gedrukt, welk voorbeeld door zijn herculisch gebouwde metgezel werd gevolgd, verliet hij de ziekenkamer.

Hij had echter een aanzienlijk bedrag vooruit moeten betalen en alweer was het voor de directeur iets verbazingwekkends, toen hij de man een dikke portefeuille te voorschijn zag halen, die blijkbaar gevuld was met bankpapier.

Hij kreeg zijn kwitantie, nadat hij verklaard had Hudson te heten en als de naam van zijn gewonde kameraad Green had opgegeven, waarna hij en zijn makker 't vertrek verlieten.

En van dat ogenblik af deden de praatjes onder het personeel de ronde: Wie waren deze drie mannen?

Hoe kwam die eenvoudig geklede jongeman, blijkbaar een arbeider, aan een schotwond in de schouder?

Hoe was het mogelijk, dat een doodgewone gasfitter zijn portefeuille vol bankpapier had?

Waarom liet hij zijn vriend een aparte kamer geven, inplaats van hem naar de mannenzaal te sturen, waar hij het toch ook goed zou hebben.

Dat waren allemaal vragen, die om opheldering vroegen.

En de geheimzinnigheid werd zeker niet weggenomen, toen er diezelfde avond iets merkwaardigs gebeurde.

De verpleegster, die Green moest verzorgen en zijn verband moest vernieuwen, morste bij ongeluk een paar druppels ether op het gezicht van de gewonde.

Zij schrok, veegde de druppels haastig weg en nam daarbij ook, tot haar verwondering, een dun laagje verf mee.

Daar de gewonde in een koortsachtige sluimer lag en hiervan blijkbaar niets bemerkte, probeerde zij met een in water bevochtigde vinger wat meer van deze verf te verwijderen, maar daarin slaagde zij niet.

Pas toen zij opnieuw een beetje van de bijtende vloeistof gebruikte, slaagde zij erin de donkerbruine, onder de ogen rode gelaatskleur te verwijderen, al was het dan met grote moeite.

Natuurlijk bracht zij direkt de directeur van het ziekenhuis, Brimstone, van deze zonderlinge ontdekking op de hoogte.

Deze ging zich zelf overtuigen en schudde toen nadenkend, en zelfs hogelijk verbaasd, het witte hoofd.

— Dat is een heel wonderlijke zaak, bromde hij. Deze man is blijkbaar ge-grimeerd, maar met welk doel? En waarom is die verf zo stevig op zijn huid aangebracht, dat zij er alleen maar door middel van een bijtende vloeistof en dan nog met moeite is af te weken? De toneelspelers gebruiken toch een heel andere stof, die men gemakkelijk met een droge doek weer kan afwrijven.

Hij keek de onrustig sluimerende jongeman enige tijd hoofdschuddend aan, en verliet toen schouderophalend het vertrek, met het vaste plan, de politie in kennis te stellen van zijn ontdekking.

Maar hij opende nogmaals de deur om tegen de verpleegster te zeggen:

— Probeer de hele verflaag van zijn gezicht te verwijderen, maar pas vooral op de ogen.

— Ik zal mijn best doen, directeur, antwoordde de verpleegster en zij ging dadelijk aan het werk, om met een linnen lapje in ether gedrenkt, de verflaag van het gezicht van de gewonde te weken.

Het was een moeilijke en langdurige karwei, maar die toch tenslotte beloond

werd.

Er vertoonde zich een jeugdig, knap gezicht, met een huid, bijna zo zacht als die van een vrouw, mooi gewelfde wenkbrauwen en een hoog blank voorhoofd.

— Wie weet, draagt hij ook nog wel een pruik, miompelde de verpleegster, terwijl zij een paar krullen van het rosige haar tussen de vingers nam.

Zij keek aandachtig toe, maar het was haar onmogelijk te zeggen, of het hoofdhaar echt ofwel vals was.

Maar eindelijk, na heel wat vergeefse pogingen, ontdekte zij een dunne streep, een soort afscheiding, hoog boven aan het voorhoofd.

Niet zonder moeite wist zij haar nagel te krijgen onder de zogenaamde « kap » van een voortreffelijk nagemaakte pruik, zo dun als een varkensblaas, maar buitengewoon sterk.

Zij wist de kap telkens een stukje hoger op te schuiven, moest hier en daar enkele haakjes losmaken, die in het haar verborgen zaten en kon toen eindelijk de pruik wegschuiven.

En nu kwam er een overvloed van blonde, glanzende krullen te voorschijn.

De man, die hier gewond lag, heette Charles Brand.

Hij was de intieme vriend, de trouwe metgezel van John Raffles, de Londense Gentleman-Inbreker, die enige weken tevoren, gedreven door zijn zucht naar avonturen, naar New York was gekomen. Dit deed hij echter niet op de gewone manier, dus per boot, maar met een vliegtuig, de « Duivel der Lucht », die een snelheid kon ontwikkelen, groter dan die, waarop de snelste, tot op dat ogenblik geproduceerde machines konden bogen. Deze machine was door Raffles zelf gebouwd en berustte op een principe dat hij « elektrische straal aandrijving » noemde en waardoor hij een snelheid bereikte, die tot dusverre zeer hoog werd geacht, namelijk van ruim duizend kilometer per uur.

Hoe raakte Charles Brand gewond en waarom had hij zich zodanig vermomd, dat het moeite kostte, zijn ware gelaatstrekken weer aan het licht te brengen?

Het is in een paar woorden te vertel-

len.

John Raffles, de langgezochte tegenstander van de Londense politie, had, nauwelijks in New York aangekomen, de strijd aangeboden met een hoogst gevaarlijke bende, die de naam droeg van Het Kwade Oog en die schrik en angst verspreid had in heel New York.

Deze bende werd aangevoerd door een man, die zich in een ondoordringbaar waas van geheimzinnigheid had weten te hullen. Niemand wist wie die aanvoerder was, niemand had ooit zijn gezicht gezien, zelfs niet de hoogstgeplaatste luitenanten, die onder zijn bevelen stonden.

Niet lang had deze geweldige worsteling geduurd tussen de New Yorkse politie, bijgestaan door Raffles, Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson enerzijds, en de bende van het Kwade Oog anderzijds, of er verscheen een derde persoon ten tonele.

Dat was Dr. Fox, de doodsvijand van Raffles, de chef van een internationale bende, die in macht en getalsterkte die van het Kwade Oog nog verre overtrof, en die haar zetel in Londen had.

Veertien dagen voor hij in New York voet aan land zette, zat Dr. Fox nog in een cel in het huis van bewaring te Londen, in afwachting van het begin van zijn proces, dat hoogstwaarschijnlijk zou zijn uitgelopen op zijn veroordeling tot de strop.

Hij wist echter met behulp van zijn medeplichtigen te ontsnappen en in plaats van een stoker, die overvallen en van zijn papieren beroofd werd, aan boord van een grote mailboot de overtocht te maken.

Het was een brutaal waagstuk, maar het lukte en dadelijk stelde Fox zich in verbinding met de voornaamste luitenanten van de « Moloch », zo was de bijnaam van de man, die het bevel voerde over de bende van Het Kwade Oog.

Hij maakte dadelijk een plan de campagne op en nam een hele knappe, jonge vrouw, lid van de bende, in de arm, om op die manier te proberen John Raffles in handen te krijgen, door één van zijn helpers zodanig onder de invloed van de demonische schoonheid

van deze vrouw te brengen, dat hij daardoor zijn vriend zou verraden.

De bom barstte echter verkeerd. In plaats van met de helper van Raffles, kreeg de vrouw met de Grote Onbekende zelf te doen, en zij die jaren lang zonder blikken of blozen met mannenharten had gespeeld, zag zich op haar beurt overwonnen, door een gevoel, zoals zij het nooit had gekend, maar dat tot haar grote spijt niet beantwoord werd. En zij redde Raffles.

Zij bracht zich zelf door dit verraad in groot gevaar, maar Raffles wist haar te bevrijden uit de handen van haar wraakzuchtige medeplichtigen en haar, die zelf het leven gewaagd had om hem te redden, veilig met zijn vliegtuig naar Engeland over te brengen, om dadelijk daarna weer naar New York terug te gaan en zich direkt weer in het heetst van de strijd te werpen.

Het bleek al gauw, dat de bende, hoe talrijk en goed georganiseerd ook, niet was opgewassen tegen de schrandereid en de stoutmoedigheid van de Grote Onbekende, geassisteerd door zijn beide makkers en met de hulp van de hele New Yorkse politiemacht.

Hierbij deed zich nu een heel eigenaardig geval voor.

Door verschillende oorzaken was de hoofdcommissaris tot de overtuiging gekomen, dat de zogenaamde particuliere detektive Jerome Bliss, die zogenaamd naar New York was gekomen om jacht te maken op Dr. Fox, niemand anders kon zijn dan John Raffles in hoogst eigen persoon.

Maar men hield zich bij de politie van de domme, voorlopig althans.

Op dit ogenblik was Raffles in ieder geval een hele kostbare bondgenoot en men zou wel gek zijn, nu direkt gehoor te geven aan het verzoek van het Londense Ministerie van Justitie, om John Raffles, zodra hij kon worden aangehouden, uit te leveren.

De hoofdcommissaris wist heus wel, dat zijn mannen, zijn detektives, zijn beste speurneuzen al bitter weinig hadden kunnen uitrichten, wanneer John Raffles niet bij talloze gelegenheden

ten tonele was verschenen, en met buitengewone handigheid opnieuw een val opzette, waarin vroeg of laat de bandieten moesten lopen.

Wells waar stelde Raffles zich vaak aan het gevaar bloot zijn leven te verliezen, maar 't doel werd bereikt. Langzamerhand raakte een groot aantal leden van de gevaarlijke misdadigersbende, die voor geen enkele misdaad terugschrok, in handen van de politie.

Maar hiermee was Raffles niet tevreden.

Het was zijn doel de Moloch zelf in handen te krijgen en onschadelijk te maken, als het kon, en ook hier slaagde hij tenslotte in.

Na een reeks gevaarlijke avonturen lukte het hem, te ontdekken wie en wat de Moloch was. Het bleek een van de rijkste inwoners van New York te zijn, die een prachtig huis bewoonde, gehuwd was en vader van twee kinderen.

De schurk werd als het ware als een vos uit zijn hol gerookt en bij de achtervolging, die daarna plaats vond, verloor hij op een tragische manier het leven. Hij stortte van een hoogte van dertig meter te pletter op de voorsteven van een sleepboot, toen hij van de Brooklyn Bridge in de rivier wilde springen, om zich verder zwemmend te redden.

Dit was een hele zware slag voor de bende van het Kwade Oog, te meer, omdat terzelfdertijd nog een aantal luitnants werden gearresteerd.

Maar de genadeslag kreeg zij, toen ook Dr. Fox, die ruim een jaar lang een strijd op leven en dood had gevoerd met Raffles, het leven verloor.

Dat was de dag tevoren gebeurd.

Charles Brand was bij die vreselijke strijd gewond en Henderson, de reus, was degene geweest, die Dr. Fox gedood had, net toen deze op het punt stond, zijn ontwapende tegenstander, John Raffles, neer te schieten.

En daarom nu lag Charles Brand in die eenzame kamer op de derde verdieping van het Washington Hospitaal.

HOOFDSTUK II.

GEVAARLIJKE VERWIKKELINGEN

Het was de volgende dag ongeveer twee uur in de middag en het bezoekuur was net begonnen.

Voor het ziekenhuis stopte een auto en daaruit stapten Raffles en James Henderson, nog altijd als gewone werklui gekleed.

Zij gingen de hall binnen, waar de portier hem tegemoet kwam.

— Kunnen wij onze vriend Green bezoeken? vroeg Raffles.

— Nee, mijnheer! antwoordde de man hoofdschuddend.

— Niet? vroeg Raffles verbaasd. Het is toch al bezoek uur?

— Dat wel, maar de geneesheer-direkteur heeft strenge orders gegeven, dat de zieke in geen geval mocht worden gestoord, hij heeft vannacht koorts gekregen en men moet uiterst voorzichtig zijn. Bezoeken kan hij de eerste dagen beslist niet ontvangen; hij zou u trouwens helemaal niet herkennen. Maar daar komt de dokter zelf aan, hij kan u mijn woorden bevestigen.

Inderdaad passeerde de dokter juist met vlugge stappen de hall en bleef staan, toen hij Raffles en Henderson gewaar werd.

Raffles liep op hem toe en zei met een stem, die van ingehouden aandoening trilde:

— Dokter, er is toch, hoop ik, geen gevaar?

— Er is geen onmiddellijk gevaar, mijnheer, antwoordde de dokter ernstig, maar het is noodzakelijk, dat de zieke absolute rust krijgt, tenminste de eerste dagen.

— Er zijn toch geen complicaties?

— Dat niet, maar er is wondkoorts ingetreden.

Raffles zweeg.

Hij was zelf een voortreffelijk arts en hij wist, wat dit te betekenen had.

Het zou geen zin hebben en de gewonde alleen maar kunnen verontrusten, wanneer hij nu bezocht werd.

Waarschijnlijk zou hij Raffles helemaal niet herkennen.

— Morgen komen wij terug, dokter, en waarschijnlijk komen wij vanavond nog eens informeren, zei Raffles op doffe toon. U weet niet, wat Green voor ons beiden is, ik zou zijn dood, geloof ik, heel moeilijk kunnen verdragen.

— Als u vanavond terugkomt, dan hoop ik u betere berichten te kunnen geven, maar ik ben er niet zeker van! antwoordde de dokter, terwijl hij de beide mannen weer naar de deur bracht.

Het volgende ogenblik stonden Raffles en Henderson weer op het brede terras.

— De dood van Fox zou te duur betaald zijn, als wij mijnheer Brand moesten missen, mylord, zei Henderson somber.

— Veel te duur, James! zei Raffles met strakke ogen en trillende mondhoeken.

— Maar mijnheer Brand heeft gelukkig een ijzersterk gestel, ik ben zeker, dat hij er van bovenop zal komen, antwoordde de reus vol vertrouwen.

Raffles wilde de brede trappen van het terras al aflopen, toen hij plotseeling Henderson bij de arm greep en

staan bleef.

Hij had twee mannen gezien, gekleed als stratenmakers, die met de handen in de zakken en schijnbaar doelloos, aan de overkant van de brede straat slenterden en daarbij voortdurend met ingespannen aandacht naar het ziekenhuis schenen te kijken.

Henderson had Raffles enigszins verwonderd aangekeken en vroeg nu:

— Wat is er mylord?

— Kijk eens naar die twee kerels daar.

— Die twee stratenmakers bedoelt u toch niet?

— Juist wel!

— Ik kijk, mylord, maar ik kan niets bijzonders aan hen opmerken.

— Zij hebben zich ook goed vermomd! Een van hen behoort tot de bende.

— Wat zegt u daar, Mylord? Maar is die bandietgroep dan nog niet uitgeroeid?

— Er zal spoedig weinig meer van over zijn, James, want de leiders zitten allemaal gevangen, maar het spreekt vanzelf, dat maar niet zo direkt alle leden tegelijkertijd uitgeroeid konden worden.

— En wat zouden zij hier doen, denkt u, mylord?

— Ik ben bang, dat zij hier niet met goede bedoelingen rondzwerven, James, gaf Raffles ten antwoord.

— Wat bedoelt u? vroeg de reus verschrikt. Zij zullen het toch niet op mijnheer Brand voorzien hebben?

— Ik ben juist bang dat dit inderdaad het geval is, beste James. Bedenk eens dat wij niet alleen de Moloch, maar dat wij ook Dr Fox naar de plek hebben gezonden, waar zij al lang thuis behoorden, de hel. En daarvoor zullen zij wraak willen nemen.

— Maar mylord, hoe kunnen zij nu al weten, dat wij dat waren?

— Heel eenvoudig, James, ben je dan vergeten, dat er in het huis, waar je Fox zijn verdiende loon hebt gegeven, nog meer mensen waren? Herinner je je dan niet, dat wij de twee schurken vrij uit hebben moeten laten gaan, die daar waren, omdat wij al onze aandacht bij mijnheer Brand moesten bepalen?

— Dat is waar ook! riep Henderson, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde, en nu herken ik ook die ene kerel; het is Mad Pete, de kroegbaas uit de havenwijk.

— Juist, James.

— Maar dan ga ik hem direkt achterna om hem te grijpen en aan de politie uit te leveren, mylord, riep Henderson woedend.

En hij maakte al aanstalten om de daad bij het woord te voegen, toen de twee kerels plotseling in een auto stapten en snel wegreeden.

Raffles was in gedachten blijven staan en keerde toen resoluut weer in het ziekenhuis terug, na Henderson te hebben toegeroepen:

— Wacht even op mij, ik kom dadelijk terug.

De geneesheer-direkteur bleek nog altijd in de hall te zijn en Raffles liep dadelijk naar hem toe en zei ernstig:

— Excuseer mij, dokter, ik heb u iets zeer belangrijks te vragen.

— Betreft het uw vriend, die hier verpleegd wordt?

— Ja. Ik wil u wel bekennen, dat hij, zowel als ik, in deze stad vijanden heeft, meedogenloze vijanden, die het op ons leven hebben gemunt. Eén van hen heeft hem de wonden toegebracht, die zijn opneming in het ziekenhuis noodzakelijk maakten. Welnu, ik heb alle reden te vrezen, dat zij het hierbij niet zullen laten en alles in 't werk zullen stellen definitief hun wraak te koelen.

— Maar dat is vreselijk, wat u daar zegt! hernam de dokter. Bent u er zeker van?

— Volkomen zeker. Wilt u mij beloven, dokter, dat men mijn vriend uiterst zorgvuldig zal bewaken?

— Dat beloof ik u. Het zou trouwens heel moeilijk zijn, hier binnen te dringen, dat verzeker ik u.

Raffles vertrok, ofschoon nog verre van gerustgesteld.

Raffles en Henderson spraken niet veel, nadat zij weer in de auto waren gestapt, die hen naar een van de voorsteden van New York zou brengen, waar zij tijdelijk een kleine kamer had-

den gehuurd, in afwachting van het ogenblik, dat Brand weer genezen zou zijn en zij de terugreis naar Londen zouden kunnen ondernemen.

Terwijl Raffles en Henderson in snelle vaart door de straten van New York reden, liep de geneesheer-direkteur de brede trappen op, die naar de derde verdieping van het ziekenhuis liepen en trad daar een klein ontvangvertrek binnen, dat ten dienste stond van bezoekers, die kwamen om hun bloedverwanten of vrienden te bezoeken, die in de hoogste klasse afzonderlijk verpleegd werden.

Hij vond hier een inspekteur van politie, en ook een man met een vierkant gezicht, diep in de kassen schuilende ogen en borstelige wenkbrauwen, Jim Powell een van de beste en schranderste detectives van de hele New Yorkse politie.

De beide heren stonden op, toen de dokter binnenkwam en de inspekteur, Hay, liep haastig op de dokter toe en vroeg:

— Is hij er geweest?

— Ja, en samen met dezelfde man, die gisteren de gewonde in zijn armen binnen droeg, een ware reus, die mij in staat lijkt te zijn desnoods een paard op zijn rug mee te dragen.

— Hoe staat het met de gewonde?

— Hij maakt het betrekkelijk goed. De koorts is geweken. U weet, waarom ik u verzocht heb, hier te komen? De man droeg een pruik en was voortreffelijk gegrimmeerd en vannacht heeft hij in zijn koorts geijld en daarbij dingen gezegd, die mij noodzaakten, u onmiddellijk op de hoogte te stellen van wat er was gebeurd. Hij noemde herhaaldelijk de naam van John Raffles, van Dr Fox en van de Moloch en sprak ook nu en dan de naam van Bliss uit.

— Die naam had Raffles aangenomen, toen hij zich met ons in verbinding stelde, dokter! zei Powell, die zijn notitieboekje te voorschijn had gehaald. Hij gaf zich uit voor een Engels detective in particuliere dienst.

— En u hebt al die tijd vermoed, wie die Bliss inderdaad was? vroeg de dokter, terwijl hij Powell scherp op-

nam.

— Wij wisten het niet zeker, dokter, maar wij hadden er wel een sterk vermoeden van, antwoordde Powell, een beetje verlegen.

— U hebt hem desondanks niet gearresteerd?

— Dan zouden wij onze eigen ruiten hebben ingegoooid, riep inspecteur Hay uit. Raffles of Bliss, die man was zo schrander, had zo 'n inzicht, waarvoor men in ieder geval groot respect moest koesteren.

— En desondanks zoudt u geen ogenblik aarzelen, hem nu te arresteren, nu de bende van Het Kwade Oog is uitgeroeid? ging de dokter verder.

— Dat is onze plicht, dokter, antwoordde Powell kortaf.

De dokter bromde meesmuilend iets in zichzelf, maar hij was zelf een man van orde en een voorstander van de beschaving tot iedere prijs en daarom ging hij niet verder op dit onderwerp door.

— Wij zouden graag de gewonde eens zien, dokter, vroeg Hay. Daartegen zullen wel geen bezwaren zijn?

— Absoluut niet, mijnheer. U mag echter maar kort bij hem blijven, want de koorts is pas vanochtend geweken en hij mag zich totaal niet opwinden. Als hij slaapt, mag u hem ook niet wekken.

— Dat beloven wij u.

— Wilt u mij dan volgen?

De dokter verliet het vertrek en ging de beide politiebeambten voor naar de kamer waar Charles Brand verpleegd werd.

Hij opende heel zacht de gangdeur en wendde zich op fluisterende toon tot de verpleegster met de vraag:

— Slaapt hij?

— Sinds een half uur, dokter.

— Doe dan het gordijn een stukje opzij, zodat wij goed licht hebben.

De verpleegster liep op haar tenen naar het raam en schoof het gordijn ter-
rug.

De beide politiebeambten waren al zacht dichterbij getreden en stonden nu voor het bed.

Zij keken enige minuten zwijgend

naar het bleke gezicht van de slapende man, bekeken nauwkeurig de pruik die de verpleegster hun zwijgend overhandigde en wisselden een veelbetekenende blik met elkaar.

Toen zei Hay zachtjes:

— Er valt geen ogenblik aan te twij-

felen; dit is de man, met wie Raffles samenwerkte en die er ook bij was, toen wij de Moloch achtervolgden.

— Hij is het, en via hem zullen wij ook Raffles in handen krijgen, voegde de inspekteur er op gedempte toon aan toe.

HOOFDSTUK III.

DE AANSLAG

Diezelfde avond, omstreeks half negen, werd er in het hospitaal een man binnengebracht, die door een auto overreden was.

De chauffeur kwam stotterend en heel verschrikt zijn verhaal doen, blijkbaar onder de indruk van het gebeurde.

De dokter onderzocht de man, die overreden was, maar kon absoluut geen uiterlijke verwondingen aan hem ontdekken, met uitzondering van een schaafwond aan het been.

Maar daar de man voortdurend kreunde, hevig transpireerde en volgens het zeggen van de chauffeur, ook bloed opgegeven had, werd hij naar de mannenzaal gebracht en daar in een van de lege bedden neergelegd.

Hij was blijkbaar een arbeider, te oordelen naar zijn kleren.

Daar hij niet in staat was om te antwoorden op de vragen, die hem gesteld werden, moest het kanton boven zijn bed voorlopig oningevuld blijven.

Het werd donker en hier en daar werd het electrische licht aangedraaid in de grote zaal, die bijna tweehonderd bedden telde.

Enkele zaalbedienden drementelden heen en weer en een paar verpleegsters liepen nog eens langs de bedden, om zich te overtuigen, dat de aan haar zorg toevertrouwde zieken niets nodig hadden.

Toen het negen uur sloeg, werd het licht op een paar lichtpunten na, uitge-

draaid, want dit was het uur, dat voor het begin van de nacht was vastgesteld.

De meeste verpleegsters verlieten de zaal, op twee na, die de wacht hadden en die pas een paar uren later, om twee uur in de nacht, zouden worden afgelost.

Zij namen plaats aan een kleine tafel, die ongeveer in het midden van de zaal in de grote doorloop was geplaatst en maakten het zich gemakkelijk.

Zij hadden ieder een boek bij zich en wisselden nu en dan zachtjes een paar woorden met elkaar, of stonden op om even langs de bedden te lopen. Alle zieken sluimerden echter gerust, of zij waren zo zwak, dat zij zich helemaal niet bewogen en evengoed dood hadden kunnen zijn.

De arbeider, die overreden was, lag met gesloten ogen op de rug en kreunde heel zachtjes, met vertrokken gezicht en half geopende lippen.

Om elf uur bracht een zaalbediende een blad, met koffie en een paar stukken gebak, en toen de verpleegsters deze genuttigd hadden, namen zij hun boek weer op. Het duurde echter niet lang, of hun hoofden begonnen te knikken en zij schenen in te dommelen, onder de invloed van hun zware dagtaak en ondanks het verbod.

Helemaal stil werd het niet in de grote zaal, want sommige zieken snurkten

hardop, terwijl anderen kreunden van pijn, rochelden of zich onrustig in hun bed heen en weer wentelden.

En zo kwam het misschien, dat de verpleegsters niet hoorden, hoe ergens zachtjes een bed kraakte.

Het was het bed van de overreden arbeider.

Met een vlugge beweging had hij zich uit het bed laten zakken en lag nu even stil tussen de nauwe doorgang van zijn bed en dat van zijn buurman.

Maar deze zou zeker niet naar hem omkijken, want de ongelukkige was ten dode opgeschreven en zijn laatste uur zou spoedig geslagen hebben.

Als een slang kroop de man onder verscheidene bedden door, zonder enig lawaai te maken.

Eindelijk bereikte hij een kleine zijdeur, waardoor hij de hele dag verpleegsters of zaalbedienden had zien komen en gaan.

Hij wachtte weer een ogenblik, richtte zich halverwege op, draaide heel voorzichtig de kruk van de deur om en opende deze op een kier.

Een smalle gang strekte zich voor hem uit.

Razendsnel kroop de man door de nauwe opening en sloot de deur weer geruisloos achter zich.

Hij richtte zich nu op, dacht een ogenblik na en bromde toen in zichzelf:

— Ik weet het al; deze gang loopt uit op een portaal en zo bereik ik de trap naar de derde verdieping. Ik zal mij moeten haasten, want als men mij overvalt, dan is alles verloren.

Vlug liep hij de gang uit, bereikte het portaal, vond de trap en begon deze haastig op te lopen.

Twee keer moest hij zich verstoppen in een nis, omdat hij vlugge voetstapen hoorde, maar toen had hij ook ongehinderd de derde verdieping bereikt.

Weer stond hij stil, de adem inhoudende om te luisteren, maar toen hij niets hoorde, zette hij zijn weg voort en sloop nu door de brede gang, die zich voor hem uitstreckte, de deuren tellend, tot hij stilstond en hees in zichzelf fluisterde:

— In deze kamer moet hij liggen. Een

verpleegster zal er nu wel niet bij hem zijn, en als dat wel het geval is... des te erger voor haar. Het Kwade Oog zal laten zien, hoe het zich weet te wreken.

De man bracht de hand naar de vracht verward haar op zijn hoofd en na enig tasten haalde hij daaruit een heel klein, houten kokertje te voorschijn, nauwelijks een paar centimeter lang en niet dikker dan een griffel.

Hij schroefde er het dekseltje af, en hierin bleek nu een fijne, gewone naalnaald te zijn bevestigd, die in het kokertje verborgen had gezeten.

De man bekeek het schijnbaar onschuldige voorwerpje grinnikend en mompelde in zich zelf:

— Die naald is in snel werkend vergif gedompeld en een kleine schram hiermee is al voldoende voor een snelle dood. Misschien zal de verpleegster om hulp roepen, zodra ik binnenkom, maar ik weet wel, hoe ik mij snel uit de voeten kan maken, voor zij mij kunnen grijpen.

Mad Pete, want de zogenaamde arbeider was niemand anders dan hij, greep voorzichtig de knop van de deur, draaide die om en bemerkte tot zijn vreugde, dat hij de deur kon openduwen.

De ziekenkamer was zwak verlicht door een schemerlamp, die op een tafel in het midden van het vertrek stond.

Dicht bij het raam stond een bed en daar lag de gewonde, die blijkbaar in een rustige sluimer was verzonken.

De verpleegster zat aan het hoofdeinde, half met het gezicht van de deur afgewend en met het hoofd voorover.

Blijkbaar was ook zij in slaap gevallen, tenminste zij bewoog zich helemaal niet.

Pete duwde de deur nog wat verder open, maar plotseling deed het geluid van een elektrische bel, die ratelend overging, hem hevig schrikken.

Hij dacht niet anders dan dat hij, door de deur te openen, een alarm-sigitaal in beweging had gebracht, maar hierin vergiste hij zich.

Het was stom toeval, dat in een aangrenzend vertrek een patiënt op de belknop van zijn hand had gedrukt.

Onmiddellijk naderden er voetstappen en toen klonk er een kreet van verbazing achter de schurk.

Een verpleger stond op de drempel van de geopende deur en keek achterdochtig naar de man in zijn nachtgoed en op blote voeten, die daar in de ziekenkamer van de eerste klasse stond, waar hij blijkbaar niets te maken had.

De verpleegster had de kreet gehoord en verschrikt omgekeken.

Zij slaakte op haar beurt een gil en sprong op, terwijl zij met uitgestrekte armen voor de gewonde patiënt ging staan, die aan haar zorgen was toevertrouwd.

De schurk zag blijkbaar in, dat hij zijn plannen nu niet meer zou kunnen uitvoeren, want er was al een tweede verpleger komen aanrennen, die dadelijk op hem toeliep en hem ruw vastgreep met de uitroep:

— Wat moet jij hier, kerel? Wat wil je?

Hij had Mad Pete bij de rechterarm gegrepen en schudde hem heftig heen en weer.

Zo onverwacht aangevallen, liet de moordenaar de vergiftigde naald uit zijn vingers glippen.

En het volgend ogenblik slaakte hij een dierlijk gebrul, dat in bijna alle hoeken van het grote gebouw moest worden gehoord; de dodelijke naald was hem in de blote voet gedrongen.

Met een bovenmenselijke inspanning rukte Mad Pete zich los, bukte zich en trok de naald uit zijn voet.

Aan het uiteinde hing een fijn, rood pareltje; het was bloed.

— Red mij! Red mij! brulde de moordenaar. Het is vergif! Zet mijn voet af, als het niet anders kan, maar vlug, vlug! Anders sterf ik binnen een kwartier!

De kreten van de ongelukkige waren zo vreselijk om aan te horen, dat de dodelijk geschrokken verpleegster de oren dichtthield.

De beide verplegers, die direkt alles hadden begrepen, grepen Mad Pete aan en renden, zo snel zij konden, met hem weg, om hem naar de operatiezaal te brengen.

Onmiddellijk was het hele ziekenhuis in rep en roer.

De geneesheer-directeur werd dadelijk gehaald en zo vlug het slechts mogelijk was, werd alles in gereedheid gebracht om de gewonde voet, die al zwart begon te verkleuren, te amputeren.

De nog steeds jammerlijk brullende moordenaar werd op de operatietafel gelegd en een paar minuten later had de chirurg, die zijn kalmte geen ogenblik had verloren, de operatie volbracht.

De verpleegsters, die daarvoor al klaar stonden, verbonden de bloedige beenstomp, waarna de dokter zich alles liet verklaren.

Hij schudde ernstig het hoofd en zei:

— Wanneer dus de amputatie niet tijdig was geschied, dan zou het noodlot gesproken hebben, dan had deze schoft zichzelf ter dood gebracht.

Mad Pete die van pijn bewusteloos was geworden, werd naar een kamer gebracht en daar op een bed neergelegd.

De dokter kwam nog eens naar hem kijken, schudde het hoofd en bromde iets in zich zelf, dat alleen hij zelf kon verstaan.

Daarop ging hij haastig naar zijn kamer, waar hij zich nog eens alles precies liet vertellen.

De beide surveillantes in de grote mannenzaal werden geroepen en kregen een ernstige berisping wegens hun onoplettendheid.

Want het was bij het eerste onderzoek al dadelijk gebleken, dat de man, die in de kamer van de gewonde patiënt was doorgedrongen met de opzet, hem van het leven te beroven, dezelfde was, die zich in het ziekenhuis had laten opnemen onder het voorwendsel, dat hij onder een auto was geraakt.

Het sprak vanzelf, dat de chauffeur ook in het komplot was geweest.

Men zocht voorzichtig de kamer af, waar de gewonde patiënt lag, en vond al spoedig de dodelijke naald, die direkt naar het laboratorium werd gebracht om daar grondig te worden onderzocht.

Zij bleek gedompeld te zijn in een anelwerkend vergift, dat veel wordt

gebruikt door wilde stammen in Midden Afrika, die nog op een heel lage trap van ontwikkeling staan, om er de punten van hun pijlen mee te vergiftigen.

De directeur stelde dadelijk de politie van een en ander op de hoogte, en het duurde niet lang, of Jim Powell en de inspecteur Hay waren ter plaatse om een onderzoek in te stellen.

Op de een of andere manier was het gebeurde waarschijnlijk uitgelekt, want de volgende ochtend al stonden alle bladen er vol van en sommigen stelden de vraag, wie dan toch de geheimzinnige gewonde patiënt was, die daar in het Washington Hospitaal lag, en op wie men zo'n lafhartige aanslag had gepleegd.

Natuurlijk kreeg ook Raffles dit bericht in handen en hij was razend van woede.

Wat Henderson betreft, Raffles had de grootste moeite de brave reus te weerhouden, die maar direkt naar de directeur wilde rennen om hem eens te zeggen, hoe hij over hem dacht.

Om negen uur in de ochtend blies Mad Pete de laatste adem uit; de amputatie was toch nog te laat gekomen en het gif had zijn dodelijke werking volbracht.

Maar voor hij stierf had hij een verklaring afgelegd ten overstaan van een inspekteur van politie en hem bekend, waarom hij zichzelf en de bende van het Kwade Oog had willen wreken op de gewonde patiënt.

En als de inspekteur ook maar een ogenblik getwijfeld mocht hebben, dan zou die verklaring voldoende zijn geweest, om hem te versterken in zijn vaste overtuiging, dat de gewonde patiënt een van de beide helpers van John

Raffles was en dat deze zelf en zijn tweede metgezel de dag tevoren aan het ziekenhuis waren geweest om hun vriend op te zoeken.

Het werd middag, en onmiddellijk maakten Raffles en Henderson aanstalten opnieuw naar het ziekenhuis te gaan.

Maar deze keer namen zij geen taxi.

Zijn voorzichtigheid en zijn goede speurneus zeiden Raffles, dat hij er verstandig aan zou doen de uiterste voorzichtigheid in acht te nemen.

Er kon immers iets gebeurd zijn, waardoor hun incognito was verraden.

De geneesheer-directeur had hem zelf medegedeeld, dat Brand zware koorts en had gehad en het was heel goed mogelijk, dat de patiënt geïjld had, en dingen had gezegd, namen had genoemd, die beter verzwegen hadden kunnen worden.

Bovendien had het hele relaas van de aanslag in de bladen gestaan en wanneer de politie over enige snuggerheid beschikte, zou zij daar het hare van denken.

Weliswaar had de hoofdcommissaris het steeds doen voorkomen, alsof hij werkelijk geloofde, dat de particuliere detektive Jerome Bliss inderdaad zo heette, maar Raffles was een goed mensenkenner, en hij begreep maar al te goed, dat de politie zich van de domme had gehouden, om zolang mogelijk van zijn hulp gebruik te maken.

Enige voorzichtigheid was dus wel geboden.

Henderson had dan ook gezorgd voor een snelle auto, en met deze wagen reden zij een kwartier ongeveer voor het bezoekuur naar het ziekenhuis.

HOOFDSTUK IV.

OP HET NIPPERTJE

Door de vaste hand van Henderson bestuurd reed de auto door de brede straten van New York, om een uur later te stoppen voor het hek van het grote ziekenhuis.

Henderson parkeerde dus zijn auto langs de trottoirband en hij en Raffles stapten uit.

Maar toen zij op het punt stonden het hek binnen te gaan, wendde Raffles zich tot de reus en zei:

— Luister eens, James, het is, geloof ik, beter, dat wij niet tegelijk naar binnen gaan. Ik weet niet wat het is, dat mij ongerust maakt, maar wij moeten voorzorgsmaatregelen nemen. Jij blijft hier dus bij de auto wachten tot ik terug kom, en dan kan jij op jou beurt mijnheer Brand gaan opzoeken, natuurlijk wanneer zijn toestand het toelaat en de koorts geweken is.

— Zoals u wilt, mylord, zei Henderson, ofschoon hij zich echt niet kon voorstellen, welk gevaar Raffles zou kunnen lopen, daar hij in de vaste overtuiging verkeerde, dat men zijn meester bij de politie voor de Engelse detective Jerome Bliss hield.

Hij dacht er echter niet aan een tegenwerping te maken, maar ging weer achter het stuur zitten en zag hoe Raffles langs het brede pad, dat dwars door het park liep, ging, de treden van het terras opklom en door de wijdopenstaande deuren in het donker van de hall verdween.

Raffles, nog steeds vermoed op de

zelfde manier als toen hij Brand kwam brengen, wendde zich tot de portier en vroeg:

— Hoe is het met mijn vriend, Green?

— Voor zover ik weet, gaat het hem iets beter mijnheer, antwoordde de man, en Raffles kreeg de vreemde gewaardwording, alsof de portier vermeed hem onder het zeggen van deze doodgewone woorden aan te kijken.

Een ogenblik aarzelde Raffles, maar ook slechts een ogenblik.

Er hing gevaar in de lucht, en hij dacht het te ruiken, zoals een jachthond het wild al op verre afstand in de neus krijgt.

Maar daar boven lag Charles Brand, die misschien naar zijn bezoek verlangde en iedere aarzeling verdween.

Daarenboven, het was toch onwaarschijnlijk dat de politie inderdaad zou overgaan tot de arrestatie van een man, die sterk had bijgedragen in de vernietiging van de bende van het Kwade Oog.

Zeker, de Engelse politie had om zijn uitlevering verzocht, maar als zij wilden, dan konden de autoriteiten te New York wel beweren niets van het verblijf van de lang gezochte Gentleman-Inbreker af te weten.

Maar daarmee ging Raffles wel wat erg sterk te rade met wat hij zelf in zo'n geval gedaan zou hebben, en niet met de werkelijkheid, die nu eenmaal dikwijls afwijkt van een handelwijze, zoals een fantastisch en ridderlijk voe-

lend man deze zich voorstelt.

Het zou niet lang duren of hij zou dit tot zijn schade ondervinden...

Raffles liep dus de trap op, maar haastte zich niet, want hij wilde zich onderweg overtuigen, dat hij niet bespied en ook niet ingesloten of achtervolgd werd.

Het ziekenhuis leek hem wonderlijk stil te zijn die dag, merkwaardig stil. Hij bereikte zelfs de derde verdieping, zonder iemand te zijn tegengekomen.

In die zonderlinge stilte lag iets onheilspellends, maar Raffles dacht er niet meer aan terug te gaan.

Brand wachtte op hem, hij rekende op zijn komst en hij zou hem niet teleurstellen.

Hij liep dus naar de deur van de kamer, klopte even en stapte binnen.

Brand was wakker, en zijn toestand was blijkbaar tamelijk redelijk.

Hij herkende Raffles direkt, glimlachte, en hief, niet zonder moeite, zijn linkerhand op, om hem die toe te steken.

Raffles liep snel naar het bed toe en zei, terwijl hij de uitgestoken hand greep:

— Wat doet het mij genoeg en zo veel beter te zien dan gisteren, kerel, ik wist niet, dat je je zo gauw hersteld zou hebben van je hevige koortsaanval.

Brand richtte zich een beetje over-eind in zijn bed en keek Raffles verwonderd aan.

— Koorts? herhaalde hij ongerust. Ik heb gisteren helemaal geen koorts gehad. Ik heb mij integendeel tamelijk goed gevoeld, en ik was zo ongerust, dat je niet kwam op het bezoeken. Later misschien...

Raffles liet een eigenaardig gegrom horen en bromde voor zich heen:

— Geen koorts? Zo, zo, dan heeft dus onze vriend de geneesheer-direkteur mij maar wat op de mouw gespeld. Er is hier iets aan de hand, dat is zeker!

Hij liet zijn ogen even door de kamer dwalen en vestigde ze toen op de muurkast, dicht bij het bed.

Hij floot even tussen de tanden en vloog toen:

— Ben je al lang wakker?

— Nauwelijks een kwartier; ze heb-

ben mij wakker moeten maken. Waarom vraag je dat?

— Zo maar, antwoordde Raffles nu schouderophalend. Het heeft niets te betekenen.

Hij dreutelde naar het raam, schoof het gordijn opzij en keek omlaag.

De verdiepingen van het ziekenhuis waren heel hoog en men bevond zich hier zeker achttien meter boven de begane grond.

De muur was volkomen glad en bood nergens enig houvast.

Raffles liep weer van het raam af, ging voor het bed zitten en greep opnieuw de hand van Brand.

— Hoe voel je je? vroeg hij opnieuw.

— Om je de waarheid te zeggen nog een beetje zwak; die duivelse vrouw heeft mij goed geraakt. Hoe lang denk je, dat ik hier zal moeten liggen?

— Op zijn minst nog een maand, kerel, antwoordde Raffles, en tegelijkertijd legde hij, tot verbazing van Brand, zijn vinger op de lippen en knikte hem vlug toe.

Brand kende Raffles al te lang, om niet te bebjipen, dat hij hiervoor zijn reden had, en hij ging er dan ook direkt op in en zei klagend:

— Zo lang nog?

— Op zijn minst. Je weet, dat ik verstand van zulke zaken heb en ik blijf er bij, dat je zeker nog wel een maand hier zult moeten blijven.

— Hoe staat het met...

Maar Brand kon de naam niet noemen, want alweer had Raffles een waarschuwend gebaar gemaakt.

— Met onze vriend? vulde hij dus de zin aan.

— Uitstekend. Hij heeft naar je gevraagd, antwoordde Raffles.

De beide vrienden bleven nog enige tijd doorpraten, maar Brand voelde maar al te goed, dat Raffles redenen had, om zich niet vrij uit te laten gaan.

Hij, op zijn beurt, paste er wel voor op onvoorzichtige vragen te stellen of Raffles' naam te noemen en na tien minuten stond Raffles weer op.

Hij begreep wel, dat hij Brand be-slist niet mocht vermoeden, omdat deze

inderdaad nog erg zwak was.

Met een krachtige handdruk en terwijl hij beloofde, dat hij de volgende dag zou terugkomen, nam Raffles afscheid van zijn gewonde vriend.

Maar terwijl hij zich over hem heen boog, fluisterde hij hem snel en heel zacht toe:

— Er is hier beslist politie in de buurt, ik ben bang voor een arrestatie, maar maak je vooral niet ongerust, alles zal wel goed aflopen.

Daarop richtte hij zich weer op en ging hardop verder:

— Tot ziens dus, tot morgen.

Hij wendde zich naar de deur, maar nog voor hij deze bereikt had, ging zij open, en op de drempel stonden vier politieagenten in uniform, aangevoerd door een inspecteur.

Bijna op hetzelfde ogenblik ging schuin achter Raffles de kastdeur open en daaruit kwamen nog twee man, die hem, als hij soms door het raam had willen vluchten, de terugtocht zouden hebben afgesneden.

Maar Raffles dacht geen sekonde aan ontvluchten, want al deze mannen hadden een revolver in de hand en zij zagen er wel naar uit, dat zij in staat waren van het wapen gebruik te maken, voor het geval hij een poging tot ontvluchten zou wagen.

De inspecteur was naar voren gekomen en legde de hand op Raffles' schouder met de woorden:

— John Raffles, ik arresteer u.

Geen spier op het gezicht van de Grote Onbekende bewoog.

Hij wierp de inspecteur slechts een koele blik toe en vroeg:

— Mag ik weten waarom?

— Op verzoek van het Engelse Ministerie van Justitie.

— U wilt mij dus uitleveren?

— Inderdaad.

— Hoe denkt u zelf over uw gedrag? ging Raffles hooghartig verder.

De inspecteur fronste de wenkbrauwen, beet zich op zijn lippen en antwoordde toen kortaf:

— Wij doen alleen onze plicht.

— In sommige gevallen, ik erken, dat zij zeldzaam moeten blijven, doen wij

wel eens beter, ons niet alleen door plicht te laten leiden, antwoordde Raffles met een ironisch glimlachje. Als ik mij niet vergis, heeft de New Yorkse politie wel enige verplichtingen aan mij. Nooit zou ik u daaraan herinnerd hebben, wanneer u nu niet mijn hulp beloonde op een manier, die ik niet nader zal kwalificeren. Erken echter, dat u het mij wel erg moeilijk maakt, om bij een volgende gelegenheid opnieuw aan uw zijde tegen de bende van het Kwade Oog te strijden. Ik acht het echter beneden mijn waardigheid, hier veel woorden aan te verspillen, ik geef toe dat de overmacht wel wat groot is, ik geef mij over... tot nader order althans.

Hij keerde zich nog eens om en riep Brand, die met gebalde vuisten, maar machteloos toekeek, opgewekt toe:

— Maak je vooral niet ongerust, Charles, het zal zo'n vaart niet lopen, men moet de dag niet prijzen voor het avond is.

En met deze woorden stapte hij tussen de agenten en zei met volmaakte hoffelijkheid:

— Ik ben tot uw dienst, heren vertegenwoordigers van het hoogste gezag.

— Een ogenblik, zei de inspecteur, die blijkbaar zelf niet erg ingenomen was met de taak, die men hem had opgedragen. Ik zal genooddaakt zijn u te boeien.

— Ook dát nog? vroeg Raffles. Nu, ga uw gang.

Hij stak zijn handen uit, trok voorzichtig zijn mouwen op, opdat de boeien het goed niet zouden beschadigen en keek geduldig en heel kalm toe, hoe de stalen ringen, door een paar stalen schakels verbonden, om zijn polsen werden gesloten.

Hij hief de nu geboeide polsen even tot vlak onder zijn ogen op, bekeek ze aandachtig en zei toen met een glimlachje:

— Deze dingen zien er op het eerste gezicht lang niet kwaad uit; het is natuurlijk alleen de vraag, of zij op de duur voldoening zullen geven.

— Ik heb al veel gehoord over uw bekwaamheid, om ondanks boeien en tralies te ontkomen, John Raffles, zei

de inspekteur. Ik wil er u echter opmerkzaam op maken, dat u op dit ogenblik omgeven bent door zeven goed gewapende mannen, en dat iedere poging tot ontvluchting u noodlottig zou kunnen worden.

Dit korte gesprek had plaats gevonden op de gang, toen de deur van het ziekenvertrek al achter de kleine troep gesloten was.

De mannen liepen nu door de gang en gingen vlug de trappen af, waarbij twee van de stevigste agenten Raffles ieder bij een van de armen vasthielden, terwijl er drie vooraf gingen en de anderen volgden.

In de hall gekomen, liep de inspekteur haastig naar de telefoon toe en Raffles hoorde, hoe hij om de politieauto belde, die blijkbaar in een naburige garage neergezet was...

Henderson zat intussen geduldig op de terugkeer van Raffles te wachten, nu en dan een blik werpend naar de ingang van het ziekenhuis of naar de ramen van de ziekenkamers.

Hij wist, dat de kamer van Charles Brand aan de zijgevel lag en dat hij er op deze plek niet naar behoefde te zoeken.

Toen er ongeveer een kwartier verlopen was, trok 'n luid getoeter zijn aandacht en 't ogenblik later viel zijn blik op een grote, grijsgeschilderde auto, die door een politieagent in uniform bestuurd werd.

De wagen kwam snel uit een brede zijstraat rijden, zwenkte de straat in en stopte toen een stukje voorbij de ingang van het ziekenhuis.

De wagen kon niet dichterbij komen, tenzij de chauffeur van de politieauto kans had gezien de geparkeerde voertuigen, die de weg versperden, weg te duwen.

Direkt was Henderson een en al aandacht.

— Wat, voor de duivel, heeft dat te betekenen? gromde hij voor zich heen. Die auto bevat mij helemaal niet. En wat loert die lelijke, schele kerel, die achter het stuur zit, voortdurend naar de ingang van het ziekenhuis. Mylord zal toch niet...

Henderson had deze opmerking nau-

welijks in gedachten gemaakt en zijn blik naar de hall gewend, of daar verscheen een kleine groep mannen, geuniformde agenten en in hun midden iemand die boven hen uitstak, al waren het forse kerels, en die blootshoofds was, John Raffles.

— Ik wist het dus wel, bromde Henderson woedend. Maar dat gaat zo maar niet. Laat eens kijken. Met hoeveel koppen zijn zij? Zes of zeven, geloof ik nu, daar is nog aan te beginnen.

In minder tijd dan het nodig is om het te beschrijven, had Henderson de snelle wagen gekeerd zodat hij juist de tegenovergestelde richting uitwees als de politieauto, die daar net was komen aanrijden.

De wagen stond nu een stukje buiten de file, waarin dus een kleine opening ontstaan was, maar voor de rest stonden de wagens bijna bumper aan bumper en een beetje schuin.

Henderson bracht de motor op gang, die direkt begon te brommen.

Daarop stapte hij uit, gooide het portier van een grote auto open, die het dichtst bij het hek stond en die ook geparkeerd was, stapte er in en nam nu de kruk van het andere portier, dat het dichtst bij het hek van het ziekenhuis was, in de hand, om het ieder ogenblik te kunnen openrukken.

Hij hurkte neer op de vloer van de wagen, zodat zijn lichaam helemaal en zijn hoofd voor het grootste gedeelte verborgen was en wachtte toen zijn kans af.

De agenten naderden snel met hun gevangene.

Over enkele sekonden zouden zij het brede hek bereikt hebben.

De chauffeur van de politieauto had zijn post niet verlaten en was achter het stuur blijven zitten, zodat Henderson van hem althans geen last zou hebben.

Juist op het ogenblik, dat de groep door het hek zou gaan, duwde Henderson het portier open, sprong uit de wagen en stortte zich als een stormwind op de agenten, het effect ontketenend van een lawine.

De drie mannen, die vooruit liepen en als het ware de voorhoede vormden,

rolden in een oogwenk, heerlijk gehavend als jonge katjes door elkaar, vastgegrepen en weer neergesmaakt door de reus, wiens geweldige kracht op dit ogenblik verdubbeld werd, omdat hij wist, dat hij voor de redding van zijn meester vocht.

De andere agenten zouden misschien wel dadelijk van hun revolver gebruik hebben gemaakt, als het noodlot niet had gewild, dat er zich juist op dat ogenblik vrij veel voorbijgangers in de nabijheid waren en zij bang waren deze te raken.

Die paar sekonden waren hun noodlottig.

Henderson aarzelde niet, maar ging inderdaad te keer als een razende Roland.

Hij hief zijn ijzerharde vuisten op en liet ze als mokers neerdalen op de hoofden van de agenten, die door deze slagen half verdoofd werden en als dronken heen en weer wankelden, ofschoon zij met opzet waren gekozen uit de sterksten van het corps.

Er waren ook twee bokkers bij, heel goede bokkers in hun soort, en dezen vielen nu verwoed op Henderson aan.

Een van hen raakte hem tegen de kaak met een kracht, die waarschijnlijk een os zou hebben geveeld, maar Henderson lachte er maar eens om, liet zijn blinkende witte tanden zien, en antwoordde met een prachtig geplaatste «hook» onmiddellijk gevolgd door 'n «straight», direkt van de schouder, die de agent als een racketbal tegen het ijsen hek kwakte, waar hij als een

zoutzak neerplofte.

— Schiet dan!... schiet dan toch!... ezels! brulde de inspekteur, die wit van woede was en nu zelf zijn revolver op Henderson aanlegde, die juist afrekende met de tweede bokser, zodat ook de inspekteur niet dadelijk durfde vuren, en kwakte hem met zoveel geweld tegen de inspekteur, dat beiden tegen de grond gingen en het daar voorlopig zo aangenaam schenen te vinden, dat zij helemaal geen pogingen deden weer tot de stand terug te keren, waarop zij als mensen recht hadden.

Raffles had zich intussen ook niet onbetuigd gelaten, maar zijn linkse buurman met zijn geboeide handen zo krachtig onder de kin geraakt, dat deze ordebewaarder, zonder een kreet te geven, een paar slagen rondtolde en toen in elkaar zakte als een natte vaatdoek, die men aan een punt heeft opgehouden en nu loslaat.

Pas uren later herinnerde deze man zich flauwtjes het jaartal en de dag van zijn geboorte.

Toen het zover was, en dit alles had veel korter geduurd dan de beschrijving ervan, greep Henderson Raffles beet, trok hem vliegensvlug door de opening in de file, tilde hem, als het ware, in de open wagen, zonder zelfs het portier open te maken, sprong achter het stuur en startte in de tweede versnelling.

De wagen stootte met een sprong, weg en was al uit het gezicht verdwenen nog vóór de grote politieauto kans had gezien te keren en de achtervolging te beginnen.

HOOFDSTUK V.

DE INSPEKTEUR VAN POLITIE

Er waren een paar dagen verlopen na deze stoutmoedige ontvluchting en vergeefs had de politie alles in het werk gesteld, om het spoor van de mannen terug te vinden, die op zo'n weergaloos moedige manier hadden weten te ontsnappen, nadat een van hen de strijd had moeten aanbinden tegen zes goed gewapende agenten, aangevoerd door een inspekteur.

Daar het thans absoluut geen zin meer had het te laten voorkomen, alsof men op het hoofdbureau van politie inderdaad geloofde, dat Jerome Bliss werkelijk zo heette en een Engels particulier detektive was, stonden de volgende dag al de bladen vol bijzonderheden over de ontsnapping en werd de naam

van John Raffles ronduit genoemd.

Het merkwaardige was, dat een aantal bladen en lang niet de minst belangrijke, vierkant stelling kozen tegen de arrestatie en de vervolging van John Raffles.

Het was oneervol, het strookte niet met de begrippen omtrent ridderlijkheid eerst te doen, alsof men werkelijk geloofde, dat Raffles Jerome Bliss was, zo lang men van zijn diensten gebruik kon maken, om dan naderhand, zodra de buit binnen was, ineens het masker af te werpen en Raffles te arresteren.

Deze bladen staken het dan ook beslist niet onder stoelen of banken, dat zij de ontsnapping van Raffles toejuichten en zij gaven de hoop te kennen, dat

hij er in zou slagen, uit de handen van de Amerikaanse justitie te blijven.

Dit alles was zeker niet prettig om te lezen voor de hoofdcommissaris, maar toch was hij vast besloten zijn plicht te blijven doen.

Het Engelse Ministerie van Justitie had de uitlevering van de Grote Onbekende gevraagd, hij was en bleef een misdadiger volgens de letter van de wet en alleen aan die letter had men zich te houden; de rest was sentimentele, romantische kletspraat, zo luidde het oordeel van de handhaver van het gezag.

Het moet gezegd, dat de stemming van de hoofdcommissaris er niet beter op was geworden toen hij hoorde, dat drie van de zes agenten die voor de arrestatie waren gebruikt, lelijk waren toegetakeld door de reusachtige helper van Raffles en dat zij zeker wel enige weken in bed zouden moeten blijven, om te bekomen van hun verwondingen, ofschoon de helper in kwestie niets anders had gebruikt dan zijn vuisten, maar die waren dan ook zo hard als een steen geweest.

Wat de inspekteur betreft, de arme man had het ook zwaar te verantwoorden gehad en een paar zware builen, schrammen en deuken opgelopen, die het noodzakelijk maakten, dat hij minstens een week rust zou moeten nemen.

Natuurlijk richtte nu alle aandacht zich op de man, die gewond in het Washington ziekenhuis lag.

Het was nu wel zeker, dat hij een van de beide helpers van John Raffles was, en zijn lot scheen wel bezegeld te zijn; men zou hem natuurlijk gevangen houden en aan een ontsnapping viel voor de gewonde eenvoudig niet te denken.

Het bleek algauw, dat de politie vast van plan was, daarover geen twijfel te laten bestaan.

Ongeveer acht dagen nadat Raffles ontsnapt was, en nadat men vergeefs ijverige pogingen in het werk had gesteld, zijn spoor terug te vinden, meldde een inspekteur van politie zich bij de directeur van het ziekenhuis aan, die verzocht direkt bij de gewonde te worden toegelaten. Deze was de laatste tijd goed vooruitgegaan, maar toch beslist

nog niet in staat het hospitaal te verlaten, daar het geleden bloedverlies hem erg had verzwakt.

De inspekteur was niet dezelfde, die het onaangename avontuur met Raffles had beleefd, want deze moest op bevel van de dokter nog enige dagen zijn kamer houden.

De directeur gaf de inspekteur direkt een verpleger mee, om hem de weg te wijzen en even later stond de inspekteur tegenover Brand.

De verpleegster zat naast het bed en stond enigszins verbaasd op, toen de inspekteur binnenkwam. Ook Brand had hem zien binnenkomen en dadelijk klonk het van zijn lippen:

— Is... hij gearresteerd?

— Nog niet, maar vlei u niet met een ijdele hoop, het zal zeker zo lang niet meer duren. Bent u bereid om op enige van mijn vragen te antwoorden?

— Alleen dan, wanneer ik zekerheid heb, dat het voor mijn vriend geen kwaad kan, antwoordde Brand.

— Wilt u soms dat ik mij verwijder, mijnheer? vroeg de verpleegster.

— Het is echt niet noodzakelijk zuster, maar als gij elders bezigheden hebt, wil ik u niet ophouden, zei de inspekteur beleefd. Ik zal wel minstens een half uur met de patiënt moeten praten.

— Dan zal ik straks wel terugkomen, zei de verpleegster, die daarna de ziekenkamer verliet.

Nauwelijks had zij de deur achter zich toegetrokken en waren haar zachte stappen weggestorven, of de inspekteur liep snel op het bed toe, nam zijn pet af, boog zich over Brand heen en vroeg zacht, terwijl hij zijn hand greep:

— Heb je me niet direkt herkend Charles?

De jongeman keek de inspekteur even strak aan en toen onderdrukte hij slechts met moeite de kreet van blijdschap.

De inspekteur was John Raffles.

Alleen aan de kleur van zijn ogen kon Brand hem herkennen, zo voortreffelijk was de Grote Onbekende ook deze keer vermoemd.

Raffles legde snel de vinger op de lippen en begon:

— Laat ik je allereerst de groeten overbrengen van onze brave James.

— Die goede Henderson! zei Brand glimlachend. Ik hoop, dat ik hem weer gauw de hand zal kunnen drukken.

— Dat zal gemakkelijk gaan, wanneer je alleen maar precies mijn aanwijzingen opvolgt.

— Ik wil niets liever en ik zal mij er strikt aan houden.

Raffles had de hand in zijn borstzak gestoken en haalde er een heel klein flesje uit, uit een enkel stuk kristal geslepen, dat hij Brand in zijn hand duwde.

— Neem hier iedere twee uur een paar druppels van in. Het is een voortreffelijk middel, dat mij jaren geleden eens door een oude Indiaan is gegeven, nadat ik hem een van die diensten had bewezen, die een ridderlijk man niet licht vergeet. Het is absoluut geen zogenaamd geheim middel, het is niets anders dan het aftreksel van een inheemse plant, die de bloedsomloop krachtig bevordert, het bloed zuivert, de eetlust prikkelt en daardoor de spieren snel in kracht en stevigheid doet toenemen.

— Ik zal je instructie opvolgen, Edward.

— Wanneer je het middeltje trouw inneemt, zul je zeker vier dagen eerder volkomen hersteld zijn, dat wil dus zeggen, morgennacht. Want ik denk, dat de doktoren je al over vijf dagen heel goed in staat zouden vinden, naar de gevangenis te worden overgebracht en niet eens naar de ziekenafdeling.

— Maar daar ben ik echt niet op gesteld, riep Brand uit.

— Daarom breng ik je juist dit middeltje, antwoordde Raffles glimlachend. Het flaconnetje is zo klein, dat je het heel gemakkelijk in je hand kunt verbergen, als je moet worden verbed. Ik hoef je verder natuurlijk niet te zeggen, dat je je ziek moet blijven houden en heel zwak. Maar wanneer de verpleegster de kamer verlaten heeft, kun je je spieren heel goed, in bed liggend, oefenen, door ieder uur een paar keer flink je armen en benen te buigen en te strekken, telkens wat langer. Daardoor zul je de bloedsomloop en de wer-

king van de spieren bevorderen.

— Maar als ik meer eet dan gewoonlijk?

— Dan klaag je over ziekelijke geeuw-honger. Zo iets komt bij dergelijke verwondingen wel meer voor en het zal beslist geen argwaan wekken. Je zou echter wel gauw wat meer kleur krijgen en dat dienen we te voorkomen. Blijf even stil liggen. Ik heb hier iets anders bij mij, dat je gezicht zodanig zal veranderen, dat men je diep zal beklagen en zeker geen veertien dagen leven meer geeft en als zij dat er af krijgen, dan zijn zij knapper dan ik geloof, dat zij in werkelijkheid zijn.

Raffles had een tweede flesje te voorschijn gehaald, waarvan in de kurk een penseel zat, dat in de vloeistof was ondergedompeld, waarmee het flesje gevuld was.

Hij opende het, boog zich over Brand heen en zei:

— Houd je mond goed dicht en sluit ook je ogen, het is werk voor een paar minuten.

Brand volgde het bevel op en vlug bestreek Raffles zijn hele gezicht met de kleurloze vloeistof.

Toen hij klaar was, zei hij:

— Het zal in het begin een beetje bijten of prikkelen, maar dat zul je voor je vrijheid wel over hebben. Het middeltje werkt niet zo plotseling, maar hier en daar begint de huid toch al iets te verbleken en als het ware te verstrakken.

Inderdaad, het gezicht van de jongeman begon langzaam, maar merkbaar te veranderen; de huid werd bleek en dof en trok hier en daar in fijne rimpels, vooral aan de mondhoeken en bij de slapen. De wangen leken in te vallen en kregen een vale tint.

Raffles volgde het proces vol aandacht en zei, na een paar minuten:

— Het is goed, dat je niet in de spiegel kunt zien, Charles, want, dacht ik tenminste, was je altijd nog al ijdel op je donzige huid. Daar is nu weinig meer van over, maar wees gerust, een heel eenvoudig smeerseltje zal de huid na een paar uren weer de vroegere glans teruggeven.

Raffles had intussen het flesje zorgvuldig weggeborgen en ging nu verder na op zijn horloge te hebben gekeken.

— Ik moet voortmaken. Luister nu eens goed. Morgennacht moet je ontvluchting gewaagd worden. Henderson en ik zullen in de tuin van het ziekenhuis zijn, die gelukkig heel donker is. Het is morgen nieuwe maan en die omstandigheid is ook in ons voordeel. Is hier een klok in de kamer?

— De verpleegster, die hier 's nachts waakt, brengt altijd een wekker mee, die zij op het nachttafeltje zet.

— Uitstekend. Mocht zij dit morgen

toevallig niet doen, dan vraag je maar van tijd tot tijd hoe laat het is, maar niet te vaak, want ook dat zou argwaan kunnen wekken. Precies om half twee moet er een begin met onze kleine vertoning worden gemaakt.

— Een ogenblikje, Edward, viel Brand hem in de rede. Wat gebeurt er met de verpleegster, Denk je, dat die mij kalmpjes zou laten vertrekken?

— Daar ik een hekel heb aan alle geweld tegenover vrouwen, zullen wij deze zaak elegant en geruisloos moeten afdoen, en hier komt mijn derde middel-
tje ten tonele.

HOOFDSTUK VI

DE VLUCHT

Raffles stak de hand in zijn broekzak en haalde er een doosje van bamboeriet uit. Een knap staaltje van Indische handwerkkunst.

Hij nam er het deksel af en haalde er een eenvoudige gladde ring uit, die hij Brand voorhield.

— Dat ziet er zo op het eerste gezicht heel onschuldig uit, zei hij glimlachend, maar dat is het toch niet. De ring is namelijk hol en gevuld met een vloeistof, die alleen maar weg kan door een heel fijn tuitje, dat er uitziet als een puntje, aan de buitenkant van de ring. Wanneer je deze ring aan de vinger draagt, zodat het tuitje zich aan de binnenkant van de hand bevindt en je drukt iemand de hand, dan dringt het puntje in het vlees van de ander, maar een halve millimeter, maar dat is net voldoende om de vloeistof uit de ring door dat fijne tuitje naar buiten te laten stromen en in het wondje, dat nauwelijks gevoeld wordt. Mocht de verpleegster het wel voelen, dan doe je maar

net, dat je haar met je nagel gekrabd hebt. Natuurlijk moet je haar ook niet opzettelijk een hand geven, maar bijvoorbeeld de vingers op haar arm leggen.

— Het is toch niet gevaarlijk, Edward? vroeg Brand een beetje ongerust.

— Totaal niet. Dadelijk nadat zij de prik gekregen heeft, zal zij een duizeling krijgen en het zal niet lang duren of zij zal onbeweeglijk en met gesloten ogen blijven zitten. Verlies dan geen tijd, maar ga direkt je bed uit en open voorzichtig het raam.

— Maar ik heb helemaal geen kleren.

— Maak je daarover niet bezorgd; wij zullen voor kleren zorgen. Zodra je het raam geopend hebt, ga je opzij en wacht af wat er gebeurt; je zult kleren krijgen, die je snel aantrekt en daarna volgt er een touw ladder, die je aan het raamkozijn bevestigt; de rest volgt natuurlijk vanzelf. Wij zullen je

beneden opwachten en aangezien er een auto klaar staat, zullen wij direkt naar New Haven vertrekken, waar ons vliegtuig staat. Je hebt er zo naar verlangd naar Londen terug te keren, welnu, als je mijn aanwijzingen goed opvolgt, kan er morgennacht al aan je wens gevolg worden gegeven.

— Dan kun je er zeker van zijn, Edward, dat ik niet zal nalaten, om je bevelen op te volgen.

— Dat hoop ik, zei Raffles, terwijl hij de ring weer in het doosje deed en het voorwerp aan Brand gaf.

Plotseling stond Raffles op, want zijn scherp oor had naderende voetstappen gehoord.

— Verberg alles, vlug, fluisterde hij. Daarop schoof hij zijn stoel een eind achteruit, ging weer zitten, haalde zijn notitieboekje te voorschijn, nam zijn potlood en zei hard en streng:

— U blijft dus bij uw weigering, mij iets naders mee te delen over de man, die u hier een bezoek heeft gebracht?

Juist op dat ogenblik kwam de verpleegster weer binnen. Raffles hield zich, alsof hij haar komst niet direkt had opgemerkt en ging op barse toon verder:

— Zoals u wilt! U zult het dan aan uzelf te wijten hebben, wanneer wij met andere middelen tegen u optreden.

Hij stond op, scheen nu pas de verpleegster te zien en zei met een buiging:

— Ik laat het rijk weer aan u over, zuster. De kerel wil niet naar rede luisteren, ik heb mijn tijd verknoeid. Ik ga nu weer naar de direkteur; ik heb nog iets met hem te bespreken.

De verpleegster was naar bed gelopen en sloeg nu verschrikt de handen in elkaar, terwijl zij een lichte kreet liet horen. Daarop wendde zij zich tot de inspekteur en zei op half verwijtends toon:

— Ik ben bang, dat u hem erg vermoed hebt, mijnheer. Hij mocht nog niet zoveel praten; hij is nog erg zwak.

— Ik voel mij inderdaad erg vermoed, zuster, mompelde Brand met zwakke stem:

De inspekteur haalde de schouders op. Nogmaals boog hij voor de verpleegster

en daarna verliet hij de kamer, ging naar de kamer van de direkteur en kreeg van deze de toezegging, dat er helemaal niet over zijn komst zou worden gesproken.

De hierop volgende dag ging voorbij, zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

En toch was het een dag vol spanning voor Brand, want hij moest zijn rol goed spelen, zonder reden tot achterdocht te geven.

Hij speelde echter voortreffelijk de zwakke patiënt en daar zijn gelaatskleur natuurlijk helemaal niet verbeterd was, schudde de dokter het hoofd en begreep er niet veel van.

Brand volgde Raffles' aanwijzingen trouw op.

Zo ging de dag voorbij; het werd avond en tenslotte kwam de verpleegster, die de nachtwake had. Een enkele blik overtuigde Brand, dat zij haar trouwe wekker bij zich had, die zij dadelijk op het nachttafeltje neerzette.

Het was nu half tien en hij wist, dat hij nu wel een paar uur kon slapen, want om één uur zou hij worden wakker gemaakt, om een drank in te nemen.

En inderdaad sliep hij ook enige minuten later rustig.

Het was tien minuten voor een, toen hij uit zichzelf al wakker werd, helemaal uitgerust en zich goed voelend, alsof hij zou kunnen dansen en springen.

De verpleegster was ingedompeld, maar een ogenblik later deed het rammelend geweld van de aflopende wekker haar wakker schrikken. Zij zette dadelijk de wekker af, nam de medicijnfles, vulde een lepel en bracht die Brand naar de mond. Deze nam het drankje in, trok een vies gezicht, sloot opnieuw de ogen en deed net of hij weer sliep.

Maar hij telde de tikken van de wekker mee en toen er vijftien minuten waren verlopen, opende hij de ogen en zag, dat de verpleegster weer was ingedut.

Hij schoof snel de ring aan de wijsvinger van zijn rechterhand, stak de arm buiten het dek en greep de pols van de verpleegster, terwijl hij kreu-

nend zei:

— Zuster, ik heb zo'n brandende dorst!

De verpleegster schrok wakker, maar zij scheen niets van het prikje te hebben gevoeld en Brand was al bang dat hij niet hard genoeg gedrukt had.

Maar toen de verpleegster opstond, tamelijk uit haar humeur, om brommend een glas te vullen, wankelde zij even, bracht de hand aan het hoofd en zei:

— Wat is dat nu? Wat voel ik mij duizelig, de hele kamer draait om mij heen, ik...

Het glas viel uit haar handen en zij wankelde naar haar stoel, waarop zij zwaar neerviel.

Nog eenmaal probeerde zij op te staan, maar toen bleef zij onbeweeglijk zitten met open ogen, die echter niets schenen te zien.

Brand bleef een ogenblik naar haar kijken en gooide toen het dek van zich af.

Het was tien minuten voor half twee. Hij voelde zich in het begin een beetje licht in het hoofd, maar toen hij een paar keer de kamer op en neer had gelopen en zijn benen en armen flink had uitgezwaaid, ging het al veel beter. Hij sloeg een deken om, liep naar het raam en opende het, net toen een naburige kerkklok een galmende slag liet horen. Hij keek naar buiten, maar het was zo donker, dat hij niets kon onderscheiden.

Hij begreep echter dat men vanuit de tuin het verlichte raam duidelijk moest kunnen zien.

Ook zijn gestalte zou men daar beneden wel kunnen onderscheiden.

Hij deed een paar stappen opzij en een ogenblik later viel er met een doffe klap een tamelijk zwaar pak op de vloer.

Brand liep er dadelijk naar toe en ontdekte nu een in grauw pakpapier gewikkeld pak, aan een dun maar sterke draad vastgemaakt.

Hij maakte het touw los, dat direkt werd ingepalmd en begon het pak open te maken. Het bevatte een paar schoenen, een broek en een pet, tevens een korte en lichte jekker. Het pak woog desondanks tamelijk zwaar en de ster-

ke hand van Henderson zou nodig zijn geweest, om het zo hoog op te slingeren.

Aan de broek was een stuk papier vastgespeld. Er stonden maar weinig woorden op: Trek direkt de kleren aan en vertoon je niet meer voor het raam, voor wij de touwladder naar boven hebben geschoten.

Brand ging met zijn kleren opzij van het raam staan, en terwijl hij ze aantrok snorde er iets door de lucht.

Daarop volgde weer een klap op de vloer van een vallend voorwerp, en Brand zag een ijzeren harpoen, met twee weerhaken op het vloerkleed liggen, ongeveer in de vorm zoals die door de walvisvaarders gebruikt wordt.

Aan deze met wollen lappen omwikkelde harpoen was een dunne, maar sterke touwladder vastgemaakt, die aan het einde voorzien was van een stevige, stalen haak en een stuk dik touw.

Brand kleedde zich snel verder aan, en hij hoefde niet lang te zoeken naar een steun voor de touwladder; het ijzeren bed, dat dicht tegen de muur aan stond, was er als 't ware voor gemaakt.

Hij maakte de haak van een van de poten vast, overtuigde zich, dat het bed onmogelijk kon verschuiven en klom daarna vlug uit het raam, na nog 'n laatste blik te hebben geslagen op de bewusteloze verpleegster.

Hij zwaaide zijn benen over de vensterbank en begon voorzichtig de ladder af te dalen.

Eindelijk was hij nog maar een paar meter boven de grond. Toen voelde hij zich door een paar sterke armen vast pakken, die hem voorzichtig op de grond plaatsten.

De gevaarlijke tocht was gelukkig goed afgelopen.

Wankelend van vermoeidheid greep Brand de handen van zijn beide vrienden en stamelde:

— Bedankt. Zonder jullie zou ik waarschijnlijk morgen al naar de gevangenis zijn overgebracht.

— Laat ons geen tijd verliezen met dankbetuigingen, Charles, zei Raffles zacht. Wij zijn er nog niet. Je zult je nog eens moeten inspannen. Wij moeten

over de tuinmuur. Gelukkig hebben wij ons voorzien van een korte ladder en alles zal wel goed gaan.

De drie mannen liepen snel door de donkere tuin en een paar minuten later hadden zij de muur bereikt, waar een ladder tegen was geplaatst.

Daarop klauterden zij, elk op hun

beurt, vlug als een kat, over de muur, en nu konden de drie mannen zich veilig voelen.

Anderhalf uur daarna steeg het vliegtuig van Raffles als een arend in de lucht en aanvaardde de reis naar Londen.

HOOFDSTUK VII.

DE LANGE ARM VAN DE WRAAK

De overtocht over de Atlantische Oceaan verliep zonder enige moeilijkheid.

Het was omstreeks half zeven in de avond, Engelse tijd, toen de machine op Craydon landde.

Het hoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Raffles, alvorens Brand uit het ziekenhuis in New York te vervoeren, zijn vermomming had afgelegd en weer was geworden, wie en wat hij in Londen geweest was: Lord William Aberdeen, een schatrijke Londenaar, bekend om zijn eigenaardige levenswijze, zijn filantropie en zijn buitengewone rijkdom, en verder om zijn grote liefde voor alle takken van sport.

De passen werden gecontroleerd en de machine werd veilig in haar privé-hangar opgeborgen, waarbij het perso-

neel van het vliegveld assisteerde.

De lange rust had Brand zo opgeknappt, dat hij zonder enige hulp uit de machine kon komen.

Het duurde enige tijd voor de drie mannen een taxi hadden kunnen machtig worden en om halftien in de avond bereikten zij hun woning.

Tamelijk vermoeid door de reis namen zij direkt een verfrissend bad, verkleedden zich en zetten zich aan de avondmaaltijd, die Henderson vlug had klaar gemaakt, geholpen door Gaston, de grijze kamerbediende van Lord Aberdeen.

Er was tijdens hun afwezigheid een grote stapel brieven en kranten gekomen. De dagbladen dateerden van een viertal weken geleden en het laatste was

die avond bezorgd.

Gaston had ze allemaal keurig gerangschikt op het bureau in de werk-kamer van Zijne Lordschap neergelegd en daar ging Brand er een paar halen.

— Zou het mogelijk zijn, vroeg hij, toen hij, met een paar bladen in de hand, de kleine eetkamer binnenkwam, waar het souper klaar was gezet, dat de Londense bladen al nieuws hebben over mijn ontvluchting?

Brand sloeg een van de kranten open. Het was de « Daily Mail ».

Hij had het blad zo opengevouwen, dat Raffles, die vlak tegenover hem zat, het uitzicht had op de achterste pagina, die zoals gewoonlijk door louter foto's was ingenomen, voorzien van een kort, toelichtend onderschrift.

Vrij onverschillig liet Raffles zijn blikken over de pagina dwalen, maar plotseling nam zijn gezicht een uitdrukking van schrik en verwondering aan en hij trok Brand het blad haastig uit de hand.

— Neem mij niet kwalijk, beste kerel, ik ben niet erg hoffelijk, zei hij, maar ik zie hier een foto, die mij niet veel goeds voorspelt.

— Van wie?

— Van Jessy Kelvin.

— Wat is dat? riep Brand verschrikt uit. Haar schuilplaats is dus ontdekt?

— Dat moet wel.

— Staat er een onderschrift bij?

— Vier regels: Wij bieden onze lezers hier de foto van madame Kelvin die zich momenteel ophoudt op het buitenverblijf van Graaf Palmhurst. Voor nadere bijzonderheden verwijzen wij naar het artikel op bladzijde 7 van onze eigen correspondent.

Raffles sloeg snel een paar bladzijden om en algaauw had hij het bewuste artikel gevonden.

Hij vouwde het blad dubbel en begon weer te lezen:

Een merkwaardige ontdekking

JESSY KELVIN, GAST VAN

GRAAF PALMHURST

Onze fotocorrespondent in Horsham meldt ons:

« Door een toeval ben ik in staat geweest een foto te nemen van de vrouw, wier naam in deze laatste dagen in New York op ieders lippen lag, van Jessy Kelvin, de schatrijke weduwe van de fabrikant van die naam, die naar onze lezers zich wel zullen herinneren, gemengd werd in de zaak van het Kwade Oog, waarvan de opzienbarende bijzonderheden iedereen nog wel vers in het geheugen zullen liggen.

» Ik maakte, gewapend met mijn camera, mijn trouwe vriend onder alle omstandigheden, een ritje op mijn motor en stapte af in de buurt van Haywards Head, het aardige plaatsje aan de spoorlijn van Londen naar Brighton.

» Ik parkeerde mijn motor bij het eerste café en ging lopend het verrukkelijke bos in met zijn smalle padjes, waar ik hoopte een paar mooie foto's te kunnen maken.

» Te midden van deze bossen ligt, aan een brede grintweg, die er dwars door heen loopt, het luxe buitengoed van Graaf Palmhurst.

» Voor zover mij bekend was, woonde er op het ogenblik niemand op dit goed, behalve de bejaarde rentmeester van de graaf, met zijn vrouw en misschien een bediende.

» Ik wist, dat de wandeling er steeds vrij was, uitgezonderd een klein gedeelte van de tuin, die dicht aan het huis grenst.

» Ik volgde een bemest pad, toen mijn aandacht werd getrokken door voetstappen aan de andere kant van de heg, die het pad scheidt van het afgesloten gedeelte van de tuin, en die bijna twee meter hoog is.

» Nieuwsgierig zoals een fotograaf nu eenmaal is, keek ik door een kleine opening in de heg, in de richting, waaruit de voetstappen kwamen en daar zag ik een knappe vrouw naderen.

» Ik zou als journalist niets waard zijn, wanneer ik haar niet direkt herkend had van de foto's, die ons uit de Amerikaanse bladen bekend zijn.

» Men kon zich beslist niet vergissen:

Die dame, eenvoudig gekleed, blootshoofds en die daar diep in gedachten liep, was Jessy Kelvin, de vrouw, die zo'n eigenaardige rol had gespeeld in de strijd tegen de bende van het Kwade Oog, die eindigde met een volkomen nederlaag van dit vreselijk genootschap en de dood van zijn aanvoerder en Dr. Fox, de beruchte Engelse bandiet, wiens uitlevering door onze regering gevraagd was.

» Ik was door deze ontdekking aanvankelijk zo onthutst, dat ik stokstijf op dezelfde plaats bleef staan.

» Maar toen kreeg het journalisteninstinct de overhand.

» Ik zag, dat het pad, dat Jessy Kelvin volgde, over een vrij groot stuk recht doorliep en daarom liep ik snel, zonder enig geluid te maken, over het mos verder terug en stelde mij aan het einde van het pad verdekt op, tussen het dichte struikgewas, zodat op zijn best alleen de lens van mijn toestel te zien zou zijn.

» Ik hield mijn camera gereed en drukte op het juiste moment af. Het resultaat zal de lezer op de laatste pagina aantreffen.

» Maar het geluid, hoe zwak ook, van mijn sluiters had de vrouw doen opschrikken. Dit geluid scheen haar niet onbekend te zijn en haar ogen keken vorsend rond, tot zij mij ontdekt had.

» Er volgde een kleine woordenwisseling, die van mijn kant met de grootste hoffelijkheid, maar ook met de grootste beslistheid gevoerd werd en ik haastte mij met mijn buit terug.

» Ik probeerde voor die tijd Jessy Kelvin nog enige vragen te stellen, maar zij weigerde pertinent te antwoorden. Vele lezers zullen zich afvragen, hoe het mogelijk is, dat deze dame zich nu hier

bevindt, drie dagen nadat zij met zekerheid in New York was gesignaleerd en daarop kunnen wij geen antwoord geven. Wij zelf staan hier voor een raadsel, waarvan wij de oplossing niet weten, maar dat er niet minder om bestaat.

» Een persoonsverwarring is volkomen uitgesloten; de schrik, de woorden, de hele houding van de dame lieten volstrekt geen twijfel over. Zij is wel degelijk de knappe vrouw, die in New York zo'n opzienbarende rol vervuld heeft.

» Hoe zij op het landgoed van Graaf Palmhurst komt, dat is iets, wat hij zelf wel zal verklaren, als hij dat noodzakelijk vindt.»

Raffles liet het blad zakken en zei tussen de tanden:

— Ik heb wel zin, die fotograaf een pak slaag te geven.

— Zou zij in gevaar zijn, denk je? vroeg Brand.

— Natuurlijk! In het grootste gevaar. De foto's hebben in de «Daily Mail» van vanavond gestaan, die al om vier uur te koop was. Het wemelt hier natuurlijk van schurken, die het op mij voorzien hebben, alleen Fox niet meer, en die zullen allemaal hun best doen de ontdekking van die fotograaf te gebruiken. Het Kwade Oog had hier in het land, evenals in Parijs en Berlijn, zijn agenten en dezen zullen niets nalaten, om zich over de nederlaag van het Kwade Oog te wreken. En speciaal op die beklagenswaardige vrouw, die wel heel zwaar moet boeten voor haar misdadige leven. Wij moeten direkt erheen om haar te helpen.

— Dan ga ik met je mee, Edward, riep Brand uit. Ik zal dadelijk Henderson waarschuwen.

HOOFDSTUK VIII.

EEN VROUWENHART

Raffles verstuurde een dringend telegram met betaald antwoord en een half uur later had hij antwoord.

Het telegram was afkomstig van zijn rentmeester, die alleen met zijn vrouw het grote huis bewoonde, en luidde:

Alles wel. Madame Kelvin steeds hier. Zal dadelijk seinen wanneer gevaar dreigt.

Jackson.

Het spreekt vanzelf, dat dit telegram niet bezorgd was aan het huis van Lord Aberdeen, maar dat Raffles er op het hoofdtelegraafkantoor op had gewacht als Graaf Palmhurst, want ook Jackson wist niet beter, of zijn meester heette zo.

Nadat Raffles nog een telegram had verstuurd, waarin hij Jackson meedeelde, dat hij direkt op weg ging naar zijn

buitengoed en dat er een kamer voor hem en zijn vriend Graaf Perry in gereedheid moest worden gebracht, ging hij weer naar het herenhuis in de Cromwell Street, waar Henderson al met een snelle auto klaar stond.

Er was een grote koffer in de auto geladen en dat was de enige bagage, die de vrienden voorlopig zouden meenemen.

De afstand per trein van Londen naar Horsham bedraagt ongeveer tachtig mijlen en de trein legt die afstand in iets meer dan zeven kwartier af.

Er werd gedurende de rit niet veel meer gesproken en de beide vrienden waren ieder in hun eigen gedachten verzonden.

De wagen reed met onverminderde snelheid, bestuurd door de bekwame hand van Henderson en om half twee in de nacht bereikten zij Horsham.

Vandaar tot Haywards Head is de afstand met de auto slechts tien minuten en eindelijk stopte de wagen voor het grote inrijhek, vanwaar 'n breed grintpad naar het landhuis voert. Henderson trok aan de bel, die zich naast het hek bevond, maar er verscheen niemand.

Jackson sliep natuurlijk vast en daar hij, meestal op de bovenste verdieping van het huis overnachtte, had hij het bellen niet gehoord.

— Het is goed, dat ik een sleutel van het hek bij mij heb gestoken, zei Raffles glimlachend.

Hij stak de sleutel in het slot en Henderson duwde het hek open, waarna de auto kon binnenrijden. Henderson liet de claxon werken, om Jackson te waarschuwen, maar alles bleef stil in het grote huis.

— Ik zie ook nergens licht, zei Brand zachtjes.

— Dat is heel vreemd. Jackson moet toch mijn telegram al lang ontvangen hebben, antwoordde Raffles.

Nogmaals liet Henderson de claxon werken, maar er verscheen niemand.

De auto was nu nauwelijks vijf meter van het huis.

— Dat is toch zijn gewoonte niet, om mij niet te verwelkomen, zei Raffles. Ik zou wel eens willen weten...

Hij kon de zin niet voltooien, want plotseling klonk er ergens in het huis een gil.

Er was geen twijfel mogelijk, het was de gil van een vrouw. De schreeuw werd direkt beantwoord door een schot en toen werd alles weer stil.

Maar daarna werd er een ruit van een raam op de tweede verdieping stuk geslagen en terwijl de scherven rinkelend omlaag vielen, gilde de stem van de vrouw door de nacht:

— Pas op, John Raffles, het is op uw leven gemunt!

Met een kreet van woede sprong Raffles uit de auto, op de voet gevolgd door Brand en Henderson.

Zij renden naar de voordeur, die gesloten was en die ook zeker wel niet geopend zou worden.

Weer moest Raffles zijn sleutel te

voorschijn halen, maar deze keer hielp dat niet, want de deur bleek met een zware ketting gesloten te zijn, die er blijkbaar net op gedaan was.

— Dan door een van de ramen naar binnen, James, riep Raffles, krijtwit van woede en onrust.

De reus zette zich schrap tegen de muur onder een van de hoge ramen en in een oogwenk was Raffles op zijn rug geklauterd, sprong op de vensterbank en trapte het raam open.

Hij maakte licht in de kamer en had nog juist gelegenheid zich bliksemsnel te bukken, want de deur vloog open en een kerel, met een doek voor de benedenste helft van zijn gezicht gebonden, kwam binnen en vuurde op hem, zonder te mikken.

Het was echter het laatste schot van de man geweest, want Raffles schoot in half geknielde houding terug en raakte hem midden in het voorhoofd.

Terwijl dit gebeurde was Brand, op zijn beurt, met behulp van de reus het raam binnen geklauterd.

Hij rende het vertrek uit, waarbij hij over het lijk van de dode bandiet moest heen stappen, holde de hall binnen en deed de ketting van de deur om Henderson binnen te laten.

De reus vloog dadelijk de brede trap op en bereikte zo de gaanderij, die dwars over de hall heen liep. Een ogenblik verdween hij uit het gezicht, maar toen zag Brand hem terugkeren, worstelend met twee mannen.

Eigenlijk gezegd werd er maar aan één kant geworsteld en wel aan de kant van de bandieten, want Henderson hield hen stevig in de nek vast.

Een van de schurken trok een lang, vlijmscherp dolkmes en hief de vrije arm op. Maar voor hij had kunnen stoten, had Henderson met reuzenkracht de beide schoften opgetild...

Een ogenblik zweefden zij boven de leuning van de balustrade en toen smakten hun lichamen omlaag, om te pletter te vallen op de marmeren vloer van de hall.

Raffles was ook al uit de zijkamer gekomen, waar hij was binnengedrongen en vloog nu, op zijn beurt, de trap

op, gevolgd door Brand.

Hij kwam net bijtijds om nog een bandiet neer te leggen, die verraderlijk achter Henderson was aangeslopen en hem zijn dolk in de rug wilde stoten.

Juist op dit ogenblik klonk buiten het gesnor van de motor, die Henderson had afgezet.

Raffles opende de deur van de kamer aan zijn linkerhand, rende naar het raam en smiet het open.

Daar beneden waren drie gedaanten zichtbaar, die met de auto bezig waren.

Een van hen had juist de motor gestart. Raffles mikte zonder te haasten en schoot de man door het hoofd.

Een van de twee kerels, die al in de auto zaten, wilde opstaan om te vuren in de richting, waar hij de vuurstraal had gezien, maar ook hij viel door een kogel van de Grote Onbekende.

De derde wist uit de wagen te springen en rende weg, zo vlug zijn voeten hem konden dragen.

Dit alles had maar enkele minuten geduurd en het huis scheen nu van rovers gezuiverd te zijn.

De drie mannen holden naar de aangrenzende kamer en bijna tegelijk slaakten zij een kreet van woede: in het midden van de kamer, uitgestrekt op de vloer, lag het bewegingloze lichaam van een vrouw in een nachtjapon.

Uit haar hals liep een dunne straal bloed, die het lichte tapijt met een sombere tint had gekleurd.

Dadelijk rende Raffles naar de vrouw toe; het was Jessie Kelvin, zwaar gewond, misschien dodelijk, door een kogel in de hals.

Hij richtte het lichaam voorzichtig op en dadelijk sloeg de vrouw haar ogen op, haar lippen begonnen te trillen, er verscheen een glans van oneindige dankbaarheid en liefde in haar ogen en toen gleed er langzaam een heldere traan over haar doodsbleke wangen.

— Nu heb ik niets meer te verlangen, klonk het als een zucht over haar lippen. Ik ga nu sterven, John Raffles, waarom het nog langer geheim te houden: ik houd van je. Ik sterf met vreugde, omdat ik je heb kunnen redden.

— Jij zult niet sterven, dat wil ik niet,

zei Raffles ernstig.

Hij tilde de vrouw op en droeg haar voorzichtig naar het aangrenzende vertrek, een slaapkamer waar hij haar op het grote bed neerlegde.

Nadat hij met de grootste zorgvuldigheid de zware wond verbonden had, werd er dadelijk een onderzoek ingesteld naar Jackson en men vond de ongelukkige man met touwen omwikkeld, met een doek in de mond en een schotwond in het been, half bewusteloos in zijn eigen kamer op een stoel vastgebonden.

Zodra hij weer kon spreken, vertelde hij, dat er een zestal gemaskerde mannen omstreeks elf uur in de avond, toen het in deze streek al helemaal stil was, in zijn kamer waren binnengedrongen.

Hij had geprobeerd zich te verdedigen, maar een van de bandieten had hem in het been geschoten en daarna werd hij overweldigd en vastgebonden.

Daarna kwam het telegram en de bandieten stuurden een gefingeerd antwoord, omdat zij wel begrepen, dat Raffles zo gauw mogelijk zou verschijnen en dus regelrecht in de val zou lopen.

Waarschijnlijk hadden zij de vrouw en Raffles tegelijkertijd willen vermoorden, maar ofschoon de schurken Jessie Kelvin met de revolver op de borst tot zwijgen wilden dwingen, had zij toch door te gillen Raffles kunnen waarschuwen en hun plannen in duigen kunnen gooien.

Raffles zat met gefronst voorhoofd, naar deze uiteenzetting te luisteren en zei nu:

— Het zal niet lang duren, beste Jackson of je bent helemaal beter. De wond heeft gelukkig niet al te veel te betekenen. Wij blijven hier en ik zou wel eens willen zien, dat de bandieten hun aanval zouden herhalen. Charles, wil je even opbellen, zodat zij ons kunnen bevrijden van de lijken van die schurken.

Terwijl Brand naar de telefoon liep, begaf Raffles zich weer naar het bed van de zwaar gewonde vrouw, streek haar zacht even over het glanzend zwarte haar en zei:

— Wanneer 't mocht gebeuren, dat

jij van deze zware wond geneest, Jessy, dan moet jij een ander leven gaan leiden. Jij bent rijk, jij kunt heel veel goeds doen met die rijkdom. En ban al het andere uit uw hoofd; er zijn heel wat dingen, die het voor mij onmogelijk maken, aan liefde te denken, tenminste in lange, lange tijd niet. John Raffles heeft een taak te verrichten, een zware en moeilijke taak, en geen

tedere gevoelens voor wie ook, mogen hem daarvan afhouden.

Jessy Kelvin wendde hem haar bleke gezicht toe, met een blik van eindeloos verlangen in de donkere ogen en fluisterde toen, terwijl zij zwak de vingers drukte, die haar hand omsloten hielden:

— Ik zal het proberen... ik zal het proberen...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Franse « Meester »

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :